

ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว?

สมติล ภาณุวงศ์

เรื่อง ABC สำหรับคนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่แล้วถือเป็นหน้าปากคอก เพราะ A B และ C เป็นอักษร 3 ตัวแรกในชุดอักษรภาษาอังกฤษซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 26 ตัว เด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วันแรกก็รู้จัก ABC กันแล้ว ด้วยเหตุนี้เองในภาษาอังกฤษจึงมีสำนวนพูดเกี่ยวกับคำว่า **ABC** อยู่ 2-3 สำนวน ดังนี้

1. **ABC** หมายถึง ตัวอักษรทั้งหมด ตั้งแต่ A ถึง Z ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของการอ่านออกเขียนได้ ABC ในความหมายนี้มีที่ใช้ตั้งในตัวอย่างว่า *children learning their ABC* หรือ *Does the boy know his ABC?*

อนึ่ง มีข้อควรสังเกตว่า **ABC** ในความหมายนี้อาจเทียบเคียงได้กับคำว่า **alphabet** ซึ่งมาจากชื่ออักษรกรีก 2 ตัวแรก แต่ใช้หมายถึงชุดอักษรของภาษาที่ใช้การประสมสระและพยัญชนะในระบบตัวเขียน เช่น *the Devanagari alphabet* หรือ *the Roman alphabet* นอกจากนี้ยังอาจเทียบเคียงได้กับสำนวนไทยว่า ก ข ซึ่งหมายถึงพยัญชนะตั้งแต่ ก ถึง ข และสำนวนว่า ก ข ไม่กระดิกหู ซึ่งหมายความว่า อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

2. โดยปริยาย **ABC** หมายถึง ความรู้พื้นฐานในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น *the ABC of gardening/ cooking* หรือ *An ABC of English Usage* ซึ่งเป็นชื่อหนังสือที่อธิบายวิธีใช้ถ้อยคำที่อาจเป็นปัญหาในภาษาอังกฤษ

3. ใช้ในสำนวนว่า *as easy as ABC* ซึ่งหมายความว่า ง่ายเหมือน ABC

ถึงตรงนี้ท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่า ก็ในเมื่อ ABC เป็นเรื่องง่ายๆ เช่นนี้ ไฉนผู้เขียนจึงตั้งชื่อบทความนี้ว่า "ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว?" ผู้เขียนก็ขอตอบอย่างรวบรัดว่า ABC อาจเป็นเรื่องง่ายสำหรับฝรั่งเจ้าของภาษา แต่สำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกลับมิใช่ของง่ายเลย เพราะแม้แต่ชื่อเรียกตัวอักษรแต่ละตัวเราก็ก็นึกออกเสียงคลาดเคลื่อนและลั่นลิ้นโดยไม่รู้ตัว ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ได้แพร่

กระจายในวงกว้างและฝังลึกในความเข้าใจของคนทั่วไปจนยากที่จะแก้ไขได้ ดังที่ผู้เขียนจะอธิบายขยายความต่อไป

ในหนังสือที่สอนวิธีใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ Underhill (1980, หน้า 19) ได้ตั้งคำถามว่า เหตุใดอักษรทั้ง 26 ตัวในภาษาอังกฤษจึงจำแนกได้เป็น 7 กลุ่ม (ตามแนวตั้ง) ดังแผนภูมิต่อไปนี้

1	2	3	4	5	6	7
A	B	F	I	O	Q	R
H	C	L	Y		U	
J	D	M			W	
K	E	N				
	G	S				
	P	X				
	T	Z				
	V					

จากนั้นผู้แต่งได้แนะนำให้ผู้ใช้หนังสือตรวจสอบวิธีออกเสียงเรียกชื่อตัวอักษรจากพจนานุกรมแล้วเขียนสัญลักษณ์กำกับไว้ในตาราง (ดังที่ผู้เขียนจะแสดงให้เห็น) ดังต่อไปนี้

1	2	3	4	5	6	7
A /eɪ/	B /bi:/	F /ef/	I /aɪ/	O /əʊ/	Q /kju:/	R /ɑ:/
H /eɪtʃ/	C /si:/	L /el/	Y /waɪ/		U /ju:/	
J /dʒeɪ/	D /di:/	M /em/			W /'dʌblju:/	
K /keɪ/	E /i:/	N /en/				
	G /dʒi:/	S /es/				
	P /pi:/	X /eks/				
	T /ti:/	Z /zed/				
	V /vi:/					

ในหน้า 53 ของหนังสือเล่มเดียวกัน ผู้แต่งได้เฉลยว่าอักษรในแต่ละกลุ่ม (ตามแนวตั้ง) มีเสียงสระเดียวกัน เช่น กลุ่มที่ 1 มีเสียงสระ /eɪ/ กลุ่มที่ 2 มีเสียงสระ /i:/ ฯลฯ

เมื่อพิจารณาจากวิธีออกเสียงในตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นวิธีออกเสียงแบบมาตรฐานอังกฤษทั่วไป (General British) หรือที่เรียกกันว่าวิธีออกเสียงแบบ BBC (BBC pronunciation) เพราะเป็นแบบฉบับวิธีออกเสียงของโฆษก BBC นอกจากนี้ยังเป็นวิธีออกเสียงมาตรฐานของคนอังกฤษที่มีการศึกษาในภาคใต้ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยชั้นนำเช่น Oxford และ Cambridge ส่วนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงนี้เป็นระบบสัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet หรือ IPA) การออกเสียงแบบ BBC และการใช้สัทอักษรระบบ IPA นี้ถือเป็นบรรทัดฐานสำคัญที่ชาวอังกฤษใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในสมัยปัจจุบัน (ในบทความนี้ จึงใช้สัทอักษรระบบ IPA เป็นหลัก และใช้ตัวอักษรไทยประกอบเท่าที่อักษรวิธีของไทยจะอำนวย แต่จะยังไม่กล่าวถึงเรื่องอิทธิพลของวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญ ดังที่ผู้เขียนจะชี้แจงในโอกาสอื่นต่อไป)

อนึ่ง หากต้องการแสดงวิธีออกเสียงแบบมาตรฐานอเมริกันทั่วไป (General American) ก็คงต้องมีการเปลี่ยนแปลงใน 3 ประเด็น คือ

1. O ออกเสียงว่า /oʊ/ แทนที่จะเป็น /əʊ/
2. R ออกเสียงว่า /ɑːr/ แทนที่จะเป็น /ɑː/
3. Z ออกเสียงว่า /ziː/ แทนที่จะเป็น /zed/

แต่เมื่อพิจารณาถึงการออกเสียงของคนไทยโดยทั่วไป ก็จะได้เห็นได้ชัดว่า เราออกเสียงกันคลาดเคลื่อน และสลับกันกันในหลายๆ ประเด็น ดังนี้

1. ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ /əʊ/ เป็นสระประสม (complex vowel) ของ /ə/ ([เออะ]) กับ /ʊ/ ([อุ]) ส่วนในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน /oʊ/ ก็เป็นสระประสมเช่นกัน คือ /o/ ([โอะ]) กับ /ʊ/ ([อุ]) แต่เราออกเสียงเป็นสระเดี่ยว (simple vowel) เป็น [โอ] ([oː])

2. ในภาษาอังกฤษ /eɪ/ เป็นสระประสมของ /e/ ([เอะ]) กับ /ɪ/ ([อี]) แต่เราออกเสียงเป็นสระเดี่ยวคือ [เอ] ([eː])

3. อักษร Q /kjuː/ ([คยู]) และ W /'dʌbljuː/ ([ดับลยู]) เรามักออกเสียงเพี้ยนไปเป็น [คิว] ([kiʊ]) และ [ดับลิว] ([dʌbliʊ]) แทนที่จะออกเสียงเป็นพยัญชนะกล้ำ

ในแง่ของการสื่อสาร ความคลาดเคลื่อนใน 3 ประเด็นนี้ยังพอจะยอมรับโดยอนุโลมได้ เพราะไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าเป็นเสียงอื่น

4. อักษร H /eɪtʃ/ ([เอช]) เรามักออกเสียงสั้นเป็น [เอ็ช] ([etʃ]) ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ แม้แต่ครูอาจารย์ภาษาอังกฤษเองตลอดจนผู้มีการศึกษาในระดับสูงหลายคนก็ออกเสียงผิดเพี้ยนเป็น [เอ็ช] ([hetʃ])

5. สระ /e/ ในภาษาอังกฤษอาจเทียบเคียงได้กับ [เอะ] ในภาษาไทย ชื่อตัวอักษรที่มีสระเสียงนี้ ประสมอยู่ ส่วนใหญ่เราออกเสียงถูก คือ F /ef/ ([เอฟ]), M /em/ ([เอ็ม]), N /en/ ([เอ็น]), S

/es/ ([อีส]) และ X /eks/ ([เอ็กส]) ส่วนอักษร L /el/ ([เอ็ล]) และ Z /zed/ ([เซ็ด]) เรามักจะออกเสียงเพี้ยนไปเป็น [แ็ล] ([æɪ]) และ [เซ็ด] ([zæd]) ตามลำดับ

หลักฐานอ้างอิงที่จะช่วยชี้ชัดในประเด็นนี้มีปรากฏในพจนานุกรมภาษาอังกฤษฉบับมาตรฐานโดยทั่วไป ทั้งของสำนักพิมพ์อังกฤษและสำนักพิมพ์อเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Wells (1990, หน้า 397) ได้ให้คำพ้องเสียงกำกับวิธีออกเสียงชื่อเรียกอักษร L /el/ ไว้ว่า **ell** ซึ่งออกเสียงว่า /el/ ([เอ็ล]) เช่นกัน ส่วนชื่อฝรั่งเศสชาย คือ **Al** ซึ่งย่อมาจาก **Albert** นั้นออกเสียงว่า /æɪ/ ([แ็ล]) (หน้า 19 ในเล่มเดียวกัน) จึงเห็นได้ว่า /e/ กับ /æ/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

อีกหนึ่ง พยางค์ /el/ นี้มีปรากฏในคำทั่วไปในภาษาอังกฤษ เช่น **elf** /elf/, **elm** /elm/, และ **else** /els/ คนที่เรียกอักษร L ว่า แ็ล กลับออกเสียงคำต่างๆ เหล่านี้ด้วยเสียงสระ เอะ เป็น [เอ็ลฟ], [เอ็ลม], และ [เอ็ลส] ตามลำดับ

ส่วนอักษร Z นั้นต้องออกเสียงว่า /zed/ (ดังเช่นที่ปรากฏใน Wells, 1990 หน้า 800) คำว่า **zed** ("ชื่ออักษร Z") นี้มักปรากฏในคู่เทียบเสียง (minimal pair) ร่วมกับคำว่า **said** /sed/ ในหนังสือสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น O'Connor (1989, หน้า 40) ได้แสดงคู่เทียบเสียงเพื่อให้ฝึกเฉพาะเสียงที่แตกต่างกันเพียงเสียงเดียวระหว่าง /s/ กับ /z/ ดังนี้ **Sue — zoo, said — zed, seal — zeal** ฯลฯ

6. อักษร I /ai/ ต้องออกเสียงว่า [อาย] คือมีเสียงสัมผัสกับชื่อเรียกอักษร Y /wai/ ซึ่งออกเสียงว่า [วาย] แต่เรามักออกเสียงลึกลับ โดยเรียกอักษร I ว่า [ไอ] ในขณะที่เรียกออกเสียงเรียกอักษร Y ว่า [วาย]

สำหรับวิธีออกเสียงเรียกอักษร I นั้น Wells (1990, หน้า 353) ได้ให้คำพ้องเสียงกำกับไว้ว่า **eye** ซึ่งเราก็ออกเสียงถูกว่า [อาย] นอกจากนี้ยังมีหลักฐานปรากฏในชื่อถนนสายหนึ่งในกรุงวอชิงตัน ดีซี ว่า **I Street** ซึ่งบางครั้งฝรั่งเศสอเมริกันจะเขียนเป็น **Eye Street** แทน

ในภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง (phoneme) คือ /ai/ อาจออกเสียงได้ 2 แบบ (กล่าวคือมี allophone 2 ตัว) คือ [aɪ] ([ไอ]) และ [a:i] ([อาย]) (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน Gimson, 1980) โดยมีหลักอยู่ว่า

(1) ถ้ามีเสียงพยัญชนะอโฆษะ (voiceless consonant) อยู่ท้ายเสียงนี้ /ai/ ก็จะออกเสียงสั้นเป็น [aɪ] เช่น **ice, tight, height, life** และ **like**

(2) ถ้ามีเสียงพยัญชนะโฆษะ (voiced consonant) ต่อท้าย /ai/ ก็จะออกเสียงยาวเป็น [a:i] เช่น **eyes, tide, hide, live (adj.), bribe** และ **isle**

(3) ถ้าไม่มีเสียงพยัญชนะใดๆ ต่อท้ายเลย /ai/ ก็จะออกเสียงยาวเป็น [a:i] เช่นกัน เช่น **die, my, eye, high** และ **pi**

ความคลาดเคลื่อนในประเด็นต่างๆ ที่แสดงมานี้ เมื่อมองในแง่หนึ่ง ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้แค่ระดับพื้นฐานในภาษาอังกฤษ จึงไม่น่าจะสลักสำคัญแต่อย่างใด แต่เมื่อมองในอีกแง่หนึ่ง กลับสะท้อนให้เห็นถึงความละเลยในระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เห็นความสำคัญของการออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะเมื่อเรียนหรือสอนกันไม่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้นเสียแล้ว โอกาสที่จะแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องในภายหลัง

ย่อมเป็นไปได้ยากยิ่ง ปรากฏการณ์ที่พบเห็นบ่อยในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวาจาก็คือ การพูดคนละเรื่องเดียวกัน กล่าวคือ การที่คนไทยพูดกับฝรั่งเจ้าของภาษาไม่รู้เรื่อง นอกจากสืบเนื่องจากปัญหาเรื่อง ไวยากรณ์ ศัพท์และสำนวนแล้ว ในหลายๆ สถานการณ์อาจสืบเนื่องมาจากการออกเสียงไม่ถูกต้องนั่นเอง เมื่อเจ้าของภาษาออกเสียงถูกต้อง เรากลับฟังไม่เข้าใจเพราะเคยชินกับวิธีออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง และในทางกลับกัน เมื่อเราออกเสียงไม่ถูกต้อง เจ้าของภาษาที่ไม่คุ้นเคยกับวิธีออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ก็อาจฟังไม่เข้าใจเช่นกัน ทั้งๆ ที่ต่างก็กำลังพูดถึงสิ่งเดียวกัน

ความคลาดเคลื่อนในการเรียกชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษนี้นอกจากจะได้ยินได้ฟังในแวดวงการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ยังอาจพบเห็นได้ในการทับศัพท์คำที่มาจากภาษาอังกฤษแม้แต่ในหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (หน้า 16) ก็มีข้อกำหนดให้เขียนชื่อตัวอักษร 26 ตัว เป็นภาษาไทยดังนี้

A =	เอ	B =	บี	C =	ซี	D =	ดี
E =	อี	F =	เอฟ	G =	จี	H =	เอช
I =	ไอ	J =	เจ	K =	เค	L =	แอล
M =	เอ็ม	N =	เอ็น	O =	โอ	P =	พี
Q =	คิว	R =	อาร์	S =	เอส	T =	ที
U =	ยู	V =	วี	W =	ดับเบิลยู	X =	เอกซ์
Y =	วาย	Z =	แซด				

ในการกำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์นี้ คงต้องยอมรับว่ามีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษกับภาษาไทยมีทั้งที่คล้ายกันและต่างกัน เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น /dʒ/, /v/ และ /z/ เมื่อมาปรากฏในชื่อเรียกตัวอักษร ในการทับศัพท์เราจึงทำได้แต่เพียงเลือกตัวพยัญชนะไทยที่ออกเสียงได้ใกล้เคียงมาแทนเท่านั้น กล่าวคือ ใช้ จ แทน /dʒ/, ใช้ ว แทน /v/ และ ใช้ ช แทน /z/ ในชื่อเรียกตัวอักษร G, J, V และ Z ตามลำดับ ส่วนรูปและเสียงสระไทยที่ใช้ในการทับศัพท์ก็นิยมเลือกรูปที่ทั้งออกเสียงใกล้เคียงและอ่านง่ายด้วย เช่น ใช้ เอ แทน /eɪ/ และ โอ แทน /oʊ/ หรือ /oʊ/

แม้กระนั้นก็ตาม ผู้เขียน* เห็นว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวยังสามารถปรับปรุงให้รัดกุมยิ่งขึ้นเท่าที่อักษรวิธของไทยจะอำนวยให้ และไม่ขัดต่อความรู้สึกของผู้ใช้ภาษาไทยจนเกินไป ดังนี้

* ผู้เขียนมีชื่อปรากฏเป็นอนุกรรมการปรับปรุงหลักเกณฑ์การทับศัพท์อยู่ด้วย แต่มิได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเพื่อท้วงติง เนื่องจากได้ลาออกจากตำแหน่งไปก่อน เพื่อเดินทางไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ เมื่อ พ.ศ. 2524

1. สำหรับอักษร F, S และ X ควรเขียนว่า เอฟ, เอส และเอ็กซ์ ตามลำดับ เพื่อให้เห็นว่ามีเสียงสระสั้น เหมือนกับ เอ็ม (M) และ เอ็น (N) และเพื่อให้ต่างจาก เอช (H) ซึ่งมีสระเสียงยาว ในกรณีของ เอ็กซ์ (X) ควรใช้ ส์ แทน ช์ เพื่อให้สอดคล้องกับเอส (S) ซึ่งใช้ ส เป็นตัวสะกด และสอดคล้องกับคำว่า **ฟิสิกส์ (physics)**

2. สำหรับอักษร L และ Z ควรเขียนว่า เอ็ล และ เซ็ด ตามลำดับ โดยใช้สระอะ ให้เหมือนกับ เอ็ม (M) และ เอ็น (N)

3. สำหรับอักษร I ควรเขียนว่า อาย เพื่อให้เห็นว่ามีเสียงสระยาว ให้เหมือนกับวาย (Y)

4. สำหรับอักษร Q คงจะต้องเขียนแบบเดิมคือ คิว แม้จะเพี้ยนจากวิธีออกเสียงในภาษาอังกฤษไปบ้าง ก็ยังพอจะยอมรับได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับของการทับศัพท์ ในทำนองเดียวกัน สำหรับอักษร W ควรเขียนว่า ดับบลิว ให้ล้อกับ คิว (Q) เพราะน่าจะช่วยให้ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับวิธีออกเสียงในภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น หากเขียนว่า ดับเบิลยู ก็จะมีคนออกเสียงว่า [ดับเบิ้ลยู] ซึ่งคลาดเคลื่อนไปจากภาษาอังกฤษมากจนเกินไป

การปรับปรุงเกณฑ์การทับศัพท์ในส่วนที่เป็นชื่อเรียกตัวอักษรอาจสรุปให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นโดยเทียบกับข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องในตารางต่อไปนี้

ตัวอักษร	วิธีออกเสียง	คำอังกฤษที่ใช้แทน	ทับศัพท์ตามเกณฑ์เดิม	ทับศัพท์ตามเกณฑ์ใหม่
A	/eɪ/	-	เอ	เอ
B	/biː/	bee	บี	บี
C	/siː/	cee	ซี	ซี
D	/diː/	dee	ดี	ดี
E	/iː/	-	อี	อี
F	/ef/	ef	เอฟ	เอ็ฟ
G	/dʒiː/	gee	จี	จี
H	/eɪtʃ/	aitch	เอช	เอช
I	/aɪ/	-	ไอ	อาย
J	/dʒeɪ/	jay	เจ	เจ
K	/keɪ/	kay	เค	เค
L	/el/	el	แอล	เอ็ล
M	/em/	em	เอ็ม	เอ็ม
N	/en/	en	เอ็น	เอ็น
O	/əʊ/, /oʊ/	-	โอ	โอ
P	/piː/	pee	พี	พี
Q	/kjuː/	cue	คิว	คิว
R	/ɑː/, /ɑːr/	ar	อาร์	อาร์
S	/es/	es	เอส	เอ็ส
T	/tiː/	tee	ที	ที
U	/juː/	-	ยู	ยู
V	/viː/	vee	วี	วี
W	/'dʌbljuː/	double-u	ดับเบิลยู	ดับบลิว
X	/eks/	ex	เอกซ์	เอ็กส์
Y	/waɪ/	-	วาย	วาย
Z	/zed/, /ziː/	zed, zee	แซด	เซ็ด

การที่ผู้เขียนต้องกล่าวพาดพิงถึงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ ซึ่งเป็นเรื่องของ *การเขียน* และมีชื่อเรื่องของ *การพูด* ก็เพราะว่า หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานดังกล่าวข้างต้นสะท้อนถึงวิธีการออกเสียงของคนไทยทั่วไปเป็นอย่างดี เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ต้องการชี้ให้เห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เรามักจะเรียนจาก *การอ่าน* มากกว่า *การฟัง* ในการฟังก็เป็นการฟังสิ่งที่ผู้สอนออกเสียงเองมากกว่าฟังจากแถบบันทึกเสียงในการสอนภาษาที่ได้มาตรฐาน แม้กระทั่งในการฝึกออกเสียง ผู้สอนก็มักจะสอนผู้เรียนตั้งแต่ชั่วโมงแรกๆ ให้หัดอ่านออกเสียง *โดยดูจากตัวสะกด* พร้อมทั้งให้กฎเกณฑ์อย่างหละหลวมประกอบว่า ถ้าเขียนอย่างนี้ ก็ต้องออกเสียงอย่างนี้ จากนั้นผู้เรียน (รวมทั้งผู้สอนเองซึ่งถูกสอนมาด้วยวิธีเดียวกัน) ก็อาศัยกฎเกณฑ์ที่หละหลวมนั้นคาดเดาวิธีออกเสียงคำต่างๆ โดยที่ไม่เคยเฉลียวใจหรือพยายามตรวจสอบดูว่าถูกต้องหรือไม่ เมื่อกระบวนการเรียนการสอนดำเนินมาเช่นนี้เป็นเวลาหลายสิบปี และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกทั้งในการออกเสียงของผู้สอนเอง และกฎเกณฑ์ที่ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียน ข้อผิดพลาดต่างๆ จึงสืบทอดกันมาถึงปัจจุบัน จนยากที่จะแก้ไขได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า สถานการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีน่าจะเอื้อให้ผู้เรียนในยุคปัจจุบันสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ผลยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการออกเสียง เพราะผู้เรียนมีโอกาสรับฟังข่าวสารภาษาอังกฤษจากวิทยุและโทรทัศน์ มีโอกาสฝึกการออกเสียงจากแถบบันทึกเสียงและวีดิทัศน์ที่ใช้ในการสอนภาษา และมีโอกาสติดต่อสื่อสารด้วยวาจา กับเจ้าของภาษาโดยตรง ในแง่ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ก็น่าจะหันมาใส่ใจในเรื่องการออกเสียงให้มากขึ้นกว่าเดิม ตั้งแต่ชั่วโมงแรกที่เรียน ABC เลยทีเดียว ในการแก้ไขปรับปรุงนี้ มีประเด็นที่ควรพิจารณาดังต่อไปนี้

1. ต้องรณรงค์ให้ผู้สอนและผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกระดับตระหนักถึงปัญหา
2. ส่งเสริมการใช้สื่อโสตทัศนในการสอนภาษาให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แถบบันทึกเสียงในการสอนการออกเสียงที่ถูกต้องและได้มาตรฐาน
3. ส่งเสริมการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนที่ได้มาตรฐาน ในการตรวจสอบวิธีออกเสียง แม้กระทั่งคำธรรมดาสามัญที่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าออกเสียงถูกต้องแล้ว ก็อาจออกเสียงผิดโดยไม่รู้ตัวก็ได้
4. การแนะนำหลักเกณฑ์เรื่องตัวสะกดกับวิธีออกเสียงยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ แต่ตัวผู้สอนเองจำต้องศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังและเข้าใจให้ถูกต้องเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องย้าให้ผู้เรียนตระหนักว่า *ตัวสะกดอย่างเดียว* อาจมีวิธีออกเสียงได้หลายอย่าง และในทำนองเดียวกัน *เสียงเดียวกัน* ก็อาจเขียนด้วยตัวสะกดได้หลายอย่างเช่นกัน
5. โดยหลักการ เราควรมุ่งให้ผู้เรียนฝึกฝนการออกเสียงให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด แม้ต้องยอมรับความจริงว่า ในทางปฏิบัติอาจไม่สามารถบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ในทางตรงข้าม หากผู้สอนปล่อยปละละเลยให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงเองตามยถากรรมดังที่เป็นอยู่ในสภาพปัจจุบัน คุณภาพในการพูดภาษาอังกฤษก็คงไม่มีโอกาสที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาดังที่ได้นำมาเสนอทั้งหมดนี้ ท่านผู้อ่านก็คงจะสรุปเช่นเดียวกับผู้เขียนได้ว่า *"ABC ไม่ง่ายเหมือน ABC เสียแล้ว!"*

หนังสืออ้างอิง

ราชบัณฑิตยสถาน. 2532. *หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

Cowie, A.P. (ed.). 1989. *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. 4th edition. Oxford: Oxford University Press.

Gimson, A.C. 1980. *An Introduction to the Pronunciation of English*. 3rd edition. London: Edward Arnold.

Mish, Frederick (ed.). 1983. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*. Springfield, MA: Merriam-Webster.

O'Connor, J.D. 1989. *Sounds English*. London: Longman.

Underhill, Adrian. 1980. *Use Your Dictionary*. Oxford: Oxford University Press.

Wells, J.C. 1990. *Longman Pronunciation Dictionary*. London: Longman.